

Geur van de nacht

Eloisa James

Geur van de nacht

Vertaald door Willem Hurkmans

SAGA Egmont

Geur van de nacht

Vertaald door Willem Hurkmans

Originele titel *Potent Pleasures*

Eerste druk februari 2025

Copyright © 2025 Eloisa James en SAGA Egmont

Omslagbeelden Shutterstock

NUR 343

ISBN: 9788727232324 (POD paperback)

ISBN: 9788726757071 (e-book)

ISBN: 9788728522103 (audioboek)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden. Het is verboden om tekst-en datamining (TDM) van deze publicatie uit te voeren, inclusief voor het trainen van AI-technologieën, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

1

Kent, Engeland
april 1798

Eén week voor Charlottes zeventiende verjaardag veranderde haar leven; het viel als een glanzende speelbal in twee helften uiteen: *ervoor* en *erna*. In de periode ervoor logeerde Charlotte gewoon bij Julia Brentorton, haar allerbeste schoolvriendin. Julia en zij hadden samen de kostschool overleefd: het saaie geploeter door dagelijkse lessen Latijn, muziek, dans, kunst, etiquette. Eigenlijk waren alleen de lessen etiquette, die werden gegeven door Lady Sipperstein, het hoofd van de school, echt heel erg onplezierig.

‘Julia!’ kon Lady Sipperstein sissen nadat ze plotseling achter haar was opgedoken. ‘Zet je enkels voor elkaar wanneer je op een lage bank zit!’

‘Loop nog eens de trap op, Charlotte, en dan zonder met je heupen te draaien! Dat gewiebel van je derrière is onfatsoenlijk.’

Lady Sipperstein was een angstaanjagende vrouw met een boezem die zich voor haar uit verhief als de voorsteven van een schip. Ze wist tot op de centimeter nauwkeurig hoe diep men moest buigen voor een hertogin, dan wel voor een koning, en ze drilde haar leerlingen alsof die dagelijks voor hertoginnen en koningen zouden buigen.

Ze had tal van leerstellingen. ‘Men stuurt een bediende weg alsof hij een klein kind is: op besliste toon, kortaf, en zonder interesse... Wat een betamelijke attentie is voor een zieke hangt af van waar hij woont. Als hij op jullie landgoed woont geef je de kok opdracht een gelatinepudding te maken en die breng je zelf, met fruit. Woont hij in het dorp, dan laat je een onbereide kip brengen door een van de bedienden. Uiteraard moet je je ervan verzekeren dat er geen besmettingsgevaar is voor je het huis van een zieke binnengaat. Het is weliswaar belangrijk medegevoel te tonen, maar men mag nooit dom zijn.’

Etiquettelessen bestonden uit overhoringen waar de leerlingen nerveus van werden. ‘Julia! Als een bediende de ontbijtkamer binnenkomt met een opgezwollen kaak, wat is dan de juiste reactie?’

‘Hem naar huis sturen?’ zou Julia dan aarzelend suggereren.

‘Nee! Eerst informatie inwinnen. Is die zwelling het gevolg van een ontsteking in de mond of van een ordinaire vechtpartij de avond tevoren? Als hij heeft gevochten, ontsla je hem. En anders? Julia?’

‘Eh... dan stuur ik hem naar huis?’ hakte Julia.

‘Niet correct! Vertel de butler dat deze bediende werk te doen moet krijgen waarbij hij uit het zicht van het publiek blijft. Het heeft geen enkele zin bedienden in de watten te leggen.’

Voor Charlotte vormden de kunstlessen het hoogtepunt van elke dag. Ze was het gelukkigst in de witte, rechthoekige kamer waarin uitsluitend twaalf ezels stonden. Ze schilderden dezelfde stillevens opnieuw en opnieuw: twee sinaasappels, één citroen; twee perziken, een enkele peer. Maar Charlotte vond dat niet erg.

Julia wel. ‘Vandaag doen we een pompoen!’ kon ze uitroepen, waarbij ze een overtuigende imitatie gaf van de opwinding waarmee Miss Frollip alweer een stilleven aankondigde.

Julia gaf de voorkeur aan de danslessen – en dat niet vanwege het dansen, maar vanwege Mr. Luskie. Hij was een nogal behaarde man, en echt een familieman: robuust, vriendelijk, en niet in het minst een gevaar voor de meisjes, daarover waren de leraren het allemaal eens. Maar Julia vond zijn baard mooi, en ze bespeurde tal van boodschappen in de lichte druk van zijn hand wanneer hij haar door de passen van de quadrille leidde. ‘Ik aanbid hem!’ fluisterde ze ’s avonds tegen Charlotte.

Charlotte trok dan haar neus op. ‘Ik weet het niet, Julia hij is nogal... nou ja... hij is niet...’ Het was moeilijk het juiste woord te vinden. Mr. Luskie was *gewoon*. Maar hoe kon ze dat zeggen zonder Julia te beledigen? Julia’s gepassioneerde liefdesverklaringen maakten dat Charlotte zich slecht op haar gemak voelde. Ze zou toch niets doen...? Natuurlijk, Mr. Luskie zou niet... Maar Julia was zo mooi. Ze was als een perzik, vond Charlotte: volmaakt gevormd en zoetgeurend en zacht. Zóu Mr. Luskie...?

Een van Charlottes gouvernantes had een wel heel uitgesproken mening geuit over mannen: ‘Ze willen maar één ding, Lady Charlotte!’ had ze vaak gezegd. ‘Één ding. Vergeet u dat nooit en laat u niet onteren!’ Charlotte had dan geknikt, terwijl ze zich afvroeg wat dat ene ding was.

Tegen Julia fluisterde ze uiteindelijk terug: 'Ik geloof niet dat hij zo heel knap is, Julia. Heb je gezien dat hij rode adertjes op zijn wangen heeft?'

'Dat is niet waar!' protesteerde Julia.

'Hij heeft ze,' verklaarde Charlotte eenvoudig.

'Hoe komt het toch dat jij altijd alles opmerkt?' vroeg Julia kwaad.

Uiteindelijk liep het schooljaar op een eind, en een voor een werden de meisjes opgehaald door adellijke familieleden, of gewoon door een dienstster; ze werden afgehaald om te worden voorbereid en opgesierd – 'opgesloeried', noemde Julia het – voor hun debuut. Dit was de tijd waarin processen werden opgestart die eindigden in regelingen en bruidsschatten, bals en huwelijken.

Charlotte werd erom benijd dat ze de dochter van een hertog was. Haar debuut zou schitterend zijn. Haar oudere zus Violetta had zich voorgesteld aan de *society* in een balzaal die van het plafond tot aan de vloer was versierd met witte lelies.

Charlotte was de enige die niet deelde in de verwachtingsvolle opwinding. Wanneer ze de waarheid had moeten vertellen zou ze hebben bekend dat ze liever in de witte, rechthoekige kamer was gebleven, om een andere appel te schilderen of zelfs, wanneer er op de markt een uitzonderlijk rijke aanvoer was, een dadelpruim. Ze was goed, echt goed in het schilderen; dat wist ze, en Miss Frollip wist het, maar daar bleef het bij.

Zij moest debuten; Julia moest debuten; er zou geen tijd zijn voor dadelpruimen.

Dus toen haar moeder haar afhaalde van Lady Chatterton's School for Girls voelde Charlotte zich gelaten, maar niet opgewonden. Haar moeder arriveerde in vol ornaat, naar Charlottes onuitgesproken mening: in het hertogelijke rijtuig,

met *vier* begeleiders, allemaal in livrei. De hertogin was verlegen, en de gedachte aan een gesprek met de ontzagwekkende Lady Sipperstein boezemde haar angst in. Arme mama, dacht Charlotte; ze moet zich vreselijk druk hebben gemaakt tijdens de rit hierheen.

Uiteindelijk werden Charlotte en haar moeder op koninklijke wijze door Lady Sipperstein heengezonden en ze vluchtten de koets in. De hertogin grijnsde op een bijzonder onadellijke manier, leunde achterover in de met satijn beklede kussens en zei: 'De hemel zij dank, je bent klaar, Charlotte! Ik hoef Lady Sipperstein nooit meer te zien. Wat een geruststellend idee! Hoe is je laatste schilderij geworden, schat? Van sinaasappels, toch?' Charlottes mama was een toegewijd ouder, die liefdevol alle wapenfeiten van haar kinderen bijhield, zelfs al werden die in Charlottes geval eenvoudig gevormd door een eindeloze opeenvolging van waterverfschilderijen van fruit.

'O, wel goed, mama,' antwoordde Charlotte. 'Ik zal het u laten zien als we thuis zijn.' Charlotte fronste lichtjes. Haar moeder bekeek al haar werk hetzelfde: met ontzag, met verrukking, en allesbehalve met een kritisch oog.

'Fijn,' zei Adelaide tevreden. 'Ik zal het meteen naar Saxony sturen. We schieten al aardig op met die hal, schatje. Mijn hemel, nog twee of drie doeken en de muren zijn vol!'

Charlotte trok een grimas. Haar ouders leken haar schilderen te beschouwen als een manier van decoreren, ze gebruikten haar werkstukken als een nieuw soort behang. Elk nieuw schilderij werd naar de beste lijstenmakerij gestuurd – de firma Saxony, hofleverancier – in een vergulde lijst gezet, samen met een bijpassende passe-partout die Mr. Saxony hoogstpersoonlijk uitkoos, en plechtig teruggebracht naar de hertogelijke residentie.

Vervolgens werd het opgehangen in een lange, heel lange rij van fruitschilderijen – af en toe onderbroken door een groenteschildering – die een lange, heel lange hal in de oostelijke vleugel versierde.

‘En nu, Charlotte,’ hernam Adelaide op resolute toon, ‘moeten we onmiddellijk beginnen met plannen maken voor jouw debuut. Hemeltjelief, ik weet toevallig dat Lady Riddleford, Isabella’s moeder, al beslag heeft gelegd op het weekend van de negentiende augustus, en dat was precies de datum die ik in gedachten had voor jouw bal, schat. Dus we moeten zo snel mogelijk een datum kiezen en die bekendmaken. Ik dacht aan het weekend vóór de negentiende. Wat vind jij ervan, lieverd?’

Charlotte gaf geen antwoord. Ze dacht aan haar laatste schilderij. Maar Adelaide was eraan gewend dat Charlottes gedachten afdwaalden; ze ging gewoon verder met haar plannenmakerij.

Toen Charlotte de boomgaard opzocht, zoals haar broer Horace de lange rij van haar schilderijen noemde, kon ze zien dat ze vorderingen had gemaakt: na uren van schilderen onder Miss Frollips begeleiding waren haar sinaasappels niet langer misvormd maar rond; appels waren niet langer giftig rood, maar begonnen te lijken.

Ze hield zich nu vooral met kleuren bezig. Kleuren waren moeilijk. Die van sinaasappels, bijvoorbeeld. Als ze haar ogen dichtdeed zag ze tal van oranjeschakeringen helder voor zich. Ze had urenlang gemengd – een beetje geel erbij, blauw, bruin – maar ze kon het oranje niet vinden zoals ze het hebben wilde. Sinaasappels die met de juiste kleur waren geschilderd hadden een lichtjes bruine tint bovenaan en neigden ietsje naar blauw:

kleuren die roken naar de zon, naar warme zeeën, naar echte boomgaarden, en niet naar lange gangen of witte klaslokalen.

Maar Charlotte had niet veel tijd om te schilderen, sinds ze samen met haar moeder was aangekomen in het huis van de Calverstills aan Albemarle Square. Ze doorstond uren en uren waarin ze gepord en geprikt werd door naaisters, en dagen die haar moeder besteedde aan het maken van plannen.

‘Schatje,’ kondigde haar moeder aan, ‘ridderspoor!’

Charlotte staarde haar alleen maar aan.

‘Wat is er met ridderspoor, mama?’ vroeg ze ten slotte.

‘Dat zijn *jouw* bloemen voor het bal. Ik heb er zó lang over nagedacht... Je weet dat ik lelies heb gebruikt voor Violetta’s bal. Ik moest kleuren vermijden vanwege haar naam. Maar ridderspoor is van een zo verrukkelijk blauw. Dat zal je haar volmaakt accentueren.’

Op dat moment waren blondines in de mode: blondines met krullen en met blauwe ogen. Maar Charlotte had ravenzwart haar, bedacht haar moeder wanhopig. Daarbij had ze groene ogen, en haar huid was zo wit – geen greintje kleur! Natuurlijk, haar haren konden worden gekruld en haar huid zou een roomblanke teint krijgen, maar haar Charlotte zou geen onweerstaanbaar aantrekkelijke debutante zijn. Haar wenkbrauwen bogen zich als vraagtekens over haar ogen, die zo groen waren als de oceaan op een bewolkte dag. Eigenlijk deed haar hele gezicht denken aan een vraagteken. Het fraai gevormde driehoekje van haar kin verwees als het ware terug naar haar ogen, met die gewelfde wenkbrauwen.

De hertogin zuchtte zacht. Als Charlotte gelukkig was, was ze de mooiste van haar dochters. Dus moest zij ervoor zorgen dat Charlotte gelukkig was tijdens haar debuut, dat was alles.

Charlotte verroerde zich niet tijdens al het passen en meten. Ze sloot haar ogen en analyseerde de oranjetinten die voor haar geestesoog verschenen. Misschien meer rood? Misschien met heel veel rood beginnen, en terugwerken naar oranje, in lagen?

‘Charlotte!’ zei haar moeder. ‘Miss Stuart probeert die zoom vast te spelden. Draai je alsjeblieft om wanneer ze je dat vraagt.’

‘Charlotte! Ik heb het je nu al twee keer gevraagd: Til alsjeblieft je armen op.’

‘Charlotte!’

Uiteindelijk was al het passen en meten dan toch voorbij en werden de laatste parels met uiterste precisie aan Charlottes presentatiejapon genaaid. Er waren zeventien baljurken gemaakt voor de jongste dochter van de hertog, die in een beschermhoes in een kast werden gehangen; de ridderspoor groeide goed, vernam de hertogin tot haar opluchting; tien bedienden van het landhuis waren naar de residentie in Londen geroepen; de balzaal was geboend en gepoetst en de kroonluchters glommen; en de Londense politie bereidde zich voor op extra verkeer: de Calverstills stonden op het punt om hun laatste dochter in de societywereld te lanceren. Uitnodigingen vonden hun weg naar de Londense *beau monde*. En de Londense *beau monde* nam deze aan. De hertogin was wellicht wat verlegen, maar ze was gezien, ze was creatief – en de familie was kapitaalkrchtig. Een bal van de Calverstills wilde niemand missen.

Misschien waren de jongemannen die een uitnodiging accepteerden het belangrijkste. Ze deden het allemaal: dandy’s, hovelingen, bon-vivants, ongetrouwde jonheeren van adel – alle groepjes en kliekjes van de betere standen. Er werd rondverteld dat Charlotte mooi was – haar twee oudere zussen waren dat

beslist – en ze zou een niet onaanzienlijke bruidsschat meekrijgen, daar haar vader goed in zijn slappe was zat. Er waren nog twee weken te gaan tot Charlottes bal.

Dus kreeg Charlotte toestemming om Julia op te zoeken, op het platteland. Haar moeder zag daar geen nadelen in.

‘Je moet je sowieso niet publiekelijk laten zien, Charlotte,’ zei ze opgewekt. ‘In deze laatste weken moeten we verschrikkelijk behoedzaam opereren.’ Ze keek naar haar gehoorzame, maar ietwat afstandelijke dochter.

Kon het zo zijn dat Charlotte eigenlijk niet zo geïnteresseerd was in haar debuut? Nee, och welnéé, bedacht de hertogin; immers, ze houdt ervan over haar japonnen te praten, en ze heeft het zó naar haar zin gehad toen ze al die stoffen bekeek; ze heeft ook zo’n goed gevoel voor kleuren! Adelaide voelde liefde opwellen voor haar jongste dochter, die haar nooit echt moeilijkheden had bezorgd. Charlotte was rationeel, rustig, en ze raakte niet snel in vervoering.

Charlotte werd, in de hertogelijke koets, maar met slechts één begeleider, naar het landgoed van jonker Brentorton gereden, een paar uur buiten Londen. Julia ontving haar met stralende ogen. Zij had ook baljurken, die ze haar vriendin wilde laten zien; japonnen die minder rijkelijk waren versierd, die niet waren afgezet met parels, maar niettemin heel mooie creaties. En Julia had, natuurlijk, een nieuwe passie!

‘Hij is geweldig, Charlotte! Ik aanbid hem! Hij is heel anders dan die oude Mr. Luskie, Charlotte. Hij is knap – echt heel knap. Geen rode adertjes. Ik houd van hem!’

Charlotte nam haar met opgetrokken neus op.

‘Wat bedoel je precies niet knap? En over wie hebben we het?’ Ze merkte, met een zekere verontrusting, de dromerige uitdrukking in Julia’s violette ogen op.

‘Zijn naam is Christopher,’ zei Julia. ‘Hij heeft krullen en... O, hij ziet eruit als een adonis, Charlotte, echt waar!’

‘Maar wie ís hij?’ Charlotte werd argwanend. Julia liet haar blik, die zo vervuld was van haar verliefdheid, telkens afdwalen, alsof ze het wilde vermijden Charlotte aan te kijken. Julia trok een pruilmondje.

‘Julia!’ zei Charlotte dreigend, terwijl ze haar best moest doen om niet te lachen. Haar vriendin was zo dwaás waar het mannen betrof. Nog maar enkele weken eerder had ze hartverscheurend gehuild omdat ze Mr. Luskie nooit meer zou zien.

‘Hij zal me nooit meer in zijn armen houden!’ had ze geklaagd. ‘Nooit meer zullen we samen walsen,’ had ze gesnikt, met haar gezicht in haar kussen gedrukt. Zelfs Charlotte was erdoor geroerd geweest, en ze had zich afgevraagd of ze niet al te wreed was geweest door steeds weer te beginnen over Mr. Luskies dikke achterwerk en de groter wordende kale plek op zijn hoofd.

Nu blikte Julia naar de grond. ‘Hij is een man van God,’ zei ze ten slotte zacht.

‘Hoe bedoel je?’

‘Hij is... nou ja, hulppredikant,’ fluisterde Julia.

‘Hulppredikant? Julia!’

‘Hij heeft blonde krullen, Charlotte. Hij ziet eruit alsof hij... eh... als een schilderij!’ Nu ze haar bekentenis had gedaan negeerde Julia Charlottes frons en somde ze enthousiast de vele deugden van de hulppredikant op: hij was jong, en veel knapper dan alle andere mannen – óók knapper dan de verkoper van zoete lavendel die soms de kostschool had aangedaan en die tot voor

kort was beschouwd als de knapste van alle mannen, zelfs al was Mr. Luskie het meest geliefd.

‘Zelfs jij zult hem mogen, Charlotte. Hij is zo deugdzaam, en hij is slank – je weet nog wel dat je altijd van die arme Mr. Luskie zei dat hij een beetje dik was. En hij zou geweldig zijn om te schilderen.’ Julia ging abrupt rechtop zitten en keek Charlotte opgewonden aan.

‘Je wilt toch niet... ik bedoel, je kunt geen fruit blijven schilderen nu we van school af zijn, Charlotte! Waarom bied je niet aan Christopher te schilderen?’

‘Jij bent krankzinnig,’ verklaarde Charlotte liefdevol. ‘Ik ga beslist niet aanbieden een jongeman te schilderen die ik nog nooit heb ontmoet! Lieve hemel, mijn moeder zou de schok niet overleven.’

‘Nou ja, Charlotte, in ieder geval moet je nu meer aan mannen gaan denken en minder aan schilderijen,’ zei Julia, op een enigszins scherpe toon. ‘Jij lijkt werkelijk helemaal nooit enige interesse te hebben voor mannen!’

De hulppredikant is inderdaad knapper dan de lavendelverkoper, stelde Charlotte die zondag ietwat ontmoedigd vast. Julia zat voortdurend zo betoverd naar hem te staren dat Charlotte haar twee keer scherp in haar ribben moest porren om haar erop te wijzen dat ze haar hoofd moest buigen om te bidden. Charlotte keek óók naar hem, maar uit haar ooghoeken. Hij was somber gekleed in een zwarte toog, maar zijn blonde krullen glansden zacht. Hij zag er niet uit als een schilderij – nee, hij zag eruit als een beeld: een beeld van een zinnelijke faun. Die krullen van hem maakten dat hij er te gladjes uitzag, en zijn gezichtsuitdrukking was te ondeugend, besloot Charlotte. Net als dat van haar broer Horace, die van Oxford af was gestuurd.

Terwijl ze de kerk uitliepen zag Charlotte dat de hulppredikant Julia een heel kort, heel intiem glimlachje toezond. Het zonlicht van de nog koele lente gaf zijn krullen nu een stralender glans. En toen de jonker en zijn vrouw zich van de beide meisjes afwendden om enkele vrienden te begroeten, zag Charlotte dat hij Julia snel een papiertje toestopte. Haar knieën begonnen te trillen van schrik.

Onderweg naar huis onderhield ze een plezierige conversatie met de Brentortons, die van niets wisten, terwijl ze razendsnel nadacht. Julia was geruïneerd! Als iemand wist dat een jongeman haar briefjes schreef, zou ze nooit naar Almack's kunnen gaan. Ze zou nooit worden goedgekeurd door de patronessen. Ze zou nooit een echtgenoot vinden.

Zodra ze terug waren in Brentorton Hall nam Charlotte Julia stevig bij de elleboog en ze trok haar mee de trap op, naar haar kamer. Ze deed de deur achter zich dicht, leunde ertegenaan, en stak een hand uit, zonder een woord te zeggen.

Julia keek haar opstandig aan. Ze schatte haar kansen in terwijl ze Charlottes langere gestalte opnam. Julia was tener en klein. Nu Charlotte zoveel onverzettelikheden uitstraalde zou ze er nooit toe in staat zijn haar weg te duwen en de eiken deur te openen. Ze zuchtte en liet zich op haar bed ploffen. Vervolgens haalde ze het stukje papier uit haar décolleté te voorschijn met een air alsof zoiets heel gewoon was – Charlotte kreeg er koude rillingen van!

‘Het stelt niets voor,’ zei ze. ‘Niets, Charlotte!’ Ze keek haar vriendin fel aan. ‘Zie je wel?’ Luchtigjes wapperde ze met het strookje papier.